ĢENERĀLADVOKĀTES JULIANAS KOKOTES [*JULIANE KOKOTT*] SECINĀJUMI,
sniegti 2010. gada 18. martā[1]

I — Ievads

1. Šī apelācijas tiesvedība sniedz iespēju iztirzāt termiņu problēmu saistībā ar galīgo finanšu asignējumu dalībvalstīm par vīna dārzu pārstrukturēšanu un pārveidi.

2. Grieķijas Republikas (turpmāk tekstā — "apelācijas sūdzības iesniedzēja") un Eiropas Komisijas (turpmāk tekstā — "Komisija") tiesvedības pamatā ir strīds par Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 1. punkta nozīmi. Jautājums būtībā ir par to, vai Komisijai bija pienākums savā lēmumā par līdzekļu asignējumu par 2006. finanšu gadu ņemt vērā datus, ko Grieķijas Republika bija nosūtījusi tikai pēc šajā normā minētā termiņa beigām.

3. Ar 2008. gada 11. decembra spriedumu (turpmāk tekstā — "pārsūdzētais spriedums")[2] Pirmās instances tiesa (tagad — Vispārējā tiesa) kā nepamatotu noraidīja prasību, ar kuru Grieķijas Republika lūdza atcelt vai grozīt Lēmumu 2006/669/EK[3] par galīgo finansiālo asignējumu sadalījumu dalībvalstīm par noteikta lieluma platību hektāros, pamatojot, ka Komisija šajā lēmumā attiecībā uz Grieķijas Republiku nav ņēmusi vērā vēlāk paziņotus datus.

4. Ar savu apelācijas sūdzību, kas Tiesā iesniegta 2009. gada 6. februārī, Grieķijas Republika lūdz atcelt pārsūdzēto spriedumu un uztur savus iepriekšējos prasījumus.

II — Atbilstošās tiesību normas

5. Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 1.–5. punktā ir minējusi šādas atbilstošās tiesību normas:

"1 Noteikumi par vīna dārzu pārstrukturēšanu un pārveidi ir noteikti Padomes

1 — Oriģinālvaloda — vācu.

2 — Pirmās instances tiesas spriedums lietā T-339/06 Grieķija/Komisija (Krājums, II-3525. lpp.).

3 — Lēmums, ar ko 2006. finanšu gadam nosaka galīgo finansiālo asignējumu sadalījumu dalībvalstīm par noteikta lieluma platību hektāros, ņemot vērā vīna dārzu pārstrukturēšanu un pārveidi saskaņā ar Padomes Regulu Nr. 1493/1999 (OV L 275, 62. lpp.; turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums").

1999. gada 17. maija Regulā (EK) Nr. 1493/1999 par vīna tirgus kopīgo organizāciju (OV L 179, 1. lpp.) un Komisijas 2000. gada 31. maija Regulā (EK) Nr. 1227/2000, ar ko nosaka sīki izstrādātus piemērošanas noteikumus Padomes Regulai (EK) Nr. 1493/1999 attiecībā uz ražošanas potenciālu (OV L 143, 1. lpp.), ar tajā izdarītajiem grozījumiem.

2 Regulas Nr. 1493/1999 14. pantā noteikts:

"1. Komisija veic sākotnējo iedalījumu dalībvalstīm uz gadu, pamatojoties uz objektīviem kritērijiem, ņemot vērā īpašās situācijas un vajadzības, un pūles, kas vajadzīgas, ņemot vērā sistēmas mērķi.

2. Sākotnējo asignējumu pielāgo, ņemot vērā reālos izdevumus un pamatojoties uz atkārtoti izskatītām izdevumu prognozēm, ko iesniegušas dalībvalstis, ņemot vērā sistēmas mērķi un pieejamos naudas līdzekļus.

[..]"

3 Regulas Nr. 1227/2000 16. pants tika grozīts tostarp ar Komisijas 2003. gada 17. oktobra Regulu Nr. 1841/2003, ar kuru groza Regulu Nr. 1227/2000 (OV L 268, 58. lpp.). Tādējādi atbilstoši Regulas Nr. 1227/2000 16. pantam redakcijā, kas piemērojama 2006. finanšu gadam:

"1. Ne vēlāk kā līdz katra gada 10. jūlijam dalībvalstis attiecībā uz pārstrukturēšanu un pārveides sistēmu nosūta Komisijai:

a) kārtējā finanšu gadā līdz 30. jūnijam radušos faktisko izdevumu sarakstu un attiecīgās kopējās platības;

b) kārtējā finanšu gadā līdz 30. jūnijam apstiprināto izdevumu sarakstu un attiecīgās kopējās platības;

[..]

2. Neierobežojot budžeta disciplīnai noteiktos vispārīgos noteikumus, ja informācija, kas dalībvalstīm jānosūta Komisijai saskaņā ar 1. punktu, ir nepilnīga vai nav ievērots termiņš, Komisija samazina avansa maksājumus, ņemot vērā lauksaimniecības izdevumus un izmantojot pagaidu vienotu likmi."

4 Regulas Nr. 1227/2000 17. pants tika grozīts tostarp ar Komisijas 2003. gada 19. februāra Regulu (EK) Nr. 315/2003 (OV L 46, 9. lpp.) un ar Komisijas 2003. gada 4. jūlija Regulu (EK) Nr. 1203/2003 (OV L 168, 9. lpp.). Tādējādi atbilstoši Regulas Nr. 1227/2000 17. pantam redakcijā, kas piemērojama 2006. finanšu gadam:

“1. Katras dalībvalsts faktiskos izdevumus, kas apstiprināti un deklarēti par attiecīgo finanšu gadu, finansē Komisijai paziņoto summu apmērā saskaņā ar 16. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktu, ja minētās summas nepārsniedz kopējo finansējumu, kas piešķirts dalībvalstij, ievērojot Regulas Nr. 1493/1999 14. panta 1. punktu.

[..]

3. Pieprasījumus, ko dalībvalstis iesniedz saskaņā ar 16. panta 1. punkta c) apakšpunktu, akceptē saskaņā ar proporcionalitātes principu, un visām dalībvalstīm izmanto summas, kas ir pieejamas pēc visu to summu atvilkšanas, kuras paziņotas saskaņā ar 16. panta 1. punkta a) apakšpunktu, un to summu atvilkšanas, kuras deklarētas saskaņā ar 16. panta 1. punkta b) apakšpunktu, no kopējās summas, kas dalībvalstīm piešķirta, ievērojot Regulas Nr. 1493/1999 14. pantu. Pēc 30. jūnija Komisija cik iespējams drīz informē dalībvalstis par to, cik lielā mērā varētu tikt akceptēti to pieprasījumi.

4. Neatkarīgi no 1. un 2. punkta, ja kopējā platība, ko dara zināmu saskaņā ar 16. panta 1. punkta a) apakšpunktu, nesasniedz hektāru skaitu, kas norādīts dalībvalstij piešķirtajā finansējumā finanšu gadam saskaņā ar Regulas Nr. 1493/1999 14. panta 1. punktu, attiecīgā finanšu gada deklarētos izdevumus finansē tikai apmērā, kas vienāds ar kopējo platību, kura reizināta ar vidējo atbalsta apjomu par vienu hektāru; šo skaitli aprēķina kā attiecību starp summu, kas piešķirta dalībvalstij, ievērojot Regulas Nr. 1493/1999 14. panta 1. punktu, un paredzamo hektāru skaitu.

Katrā ziņā šī summa nevar pārsniegt izdevumus, kas deklarēti saskaņā ar 16. panta 1. punkta a) apakšpunktu.

Īstenojot šo punktu, kopējai paziņotajai platībai piemēro 5 % pielaidi, salīdzinot ar platību, kas norādīta finanšu gada piešķīrumā.

Summas, ko nefinansē, piemērojot šo punktu, nav pieejamas arī tad, ja piemēro 3. punktu.

[..]

8. Atsauces uz attiecīgo finanšu gadu attiecas uz faktiskajiem dalībvalstu maksājumiem, kas veikti laikā no 16. oktobra līdz nākamā gada 15. oktobrim.

[..]"

5 Padomes 1999. gada 17. maija Regulas (EK) Nr. 1258/1999 par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu (OV L 160, 103. lpp.) 7. panta 2. punktā noteikts:

"Komisija pieņem lēmumu par mēneša avansa maksājumiem, kuru pamatā ir akreditēto maksātāju veiktie izdevumi.

Oktobra izdevumus pieskaita oktobrim, ja tie ir veikti no 1. līdz 15. oktobrim, vai novembrim, ja tie ir veikti no 16. līdz 31. oktobrim. Avansu dalībvalstīm maksā, vēlākais, otrā mēneša trešajā darba dienā pēc mēneša, kad veica izdevumus.

[..]""

III — Fakti un apstrīdētais lēmums

6. Lietas faktiskos apstākļus un apstrīdēto lēmumu Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 6.–14. punktā ir raksturojusi šādi:

"6 2006. finanšu gadam (2005. gada 16. oktobris—2006. gada 15. oktobris) sākotnējo sadalījumu kredītiem, kas piešķirti atbilstoši Regulai Nr. 1493/1999 vīna dārzu pārstrukturēšanai un pārveidei, noteica ar Komisijas 2005. gada 10. oktobra Lēmumu 2005/716/EK, ar ko 2005./2006. ražas gadam nosaka sākotnējo līdzekļu asignējumu sadalījumu dalībvalstīm par noteikta lieluma platību hektāros, ņemot vērā vīna dārzu pārstrukturēšanu un pārveidi saskaņā ar Padomes Regulu (EK) Nr. 1493/1999 (OV L 271, 45. lpp.). Minētā lēmuma pielikumā Grieķijas Republikai paredzētais sākotnējais asignējums bija noteikts EUR 8 574 504 attiecībā uz 1 249 ha platību.

7 2006. gada 10. jūlijā atbilstoši Regulas Nr. 1439/1999 14. pantam un Regulas Nr. 1227/2000 16. pantam Grieķijas iestādes iesniedza Komisijai ar vīna dārzu pārstrukturēšanu un pārveidi Grieķijā 2006. finanšu gadā saistīto izdevumu

sarakstu, lai saņemtu finanšu asignējumu. Atbilstoši šim paziņojumam kopīgās izmaksas sasniedza EUR 6 829 204,46 un atbilstošā platība bija 788,002 ha.

8 2006. gada 22. septembrī Grieķijas iestādes Komisijai nosūtīja vēstuli, lai to informētu par datu kļūdu, jo vērā ņemamā platība bija 1 102,271 ha. Tās precizēja, ka šī platība atbilda 2006. gada 10. jūlija vēstules pielikumā norādītās kopīgās platības, kas attiecās uz Grieķiju līdz 2006. gada 30. jūnijam veiktās vīna dārzu pārstrukturēšanas un pārveides faktiskajiem izdevumiem, jeb 1085,391 ha un 2006. gada 10. jūlija vēstules pielikumā norādītās kopīgās platības, kas attiecās uz Grieķiju līdz 2006. gada 30. jūnijam vīna dārzu pārstrukturēšanas un pārveides apstiprinātajiem izdevumiem, jeb 16,88 ha summai. Tā arī atgādināja, ka kopējie izdevumi bija EUR 6 829 204,46.

9 2006. gada 26. septembrī Vīna pārvaldības komitejas 890. sanāksmes laikā Grieķijas iestādes Komisijai atkārtoja savu lūgumu ņemt vērā labotos datus, bet Komisija mutiski noraidīja Grieķijas iestāžu lūgumu, norādīdama, ka laboto datu iesniegšana bija novēlota.

10 2006. gada 4. oktobrī Komisija pieņēma Lēmumu 2006/669/EK, ar ko 2006. finanšu gadam nosaka galīgo finansiālo asignējumu sadalījumu dalībvalstīm par noteikta lieluma platību hektāros, ņemot vērā vīna dārzu pārstrukturēšanu un pārveidi saskaņā ar Padomes Regulu (EK) Nr. 1493/1999 (OV L 275, 62. lpp.) (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums"). Šajā pašā datumā Komisijas pārstāvis tikās ar Grieķijas iestāžu pārstāvjiem, kuriem izskaidroja, ka, ņemot vērā termiņus, nebija iespējams apmierināt viņu lūgumu ņemt vērā 2006. gada 22. septembrī paziņotos labotos datus.

11 2006. gada 16. oktobrī Grieķijas iestādes Komisijai nosūtīja vēstuli, tai lūdzot grozīt apstrīdētā lēmuma pielikumu. Komisija šo lēmumu neapmierināja.

12 Apstrīdētajā lēmumā Komisija attiecībā uz Grieķijas Republiku ir ņēmusi vērā Grieķijas iestāžu 2006. gada 10. jūlijā paziņotos datus.

13 Apstrīdētā lēmuma 6. apsvērumā ir norādīts, ka Komisija attiecībā uz Grieķijas Republiku piemērojusi Regulas Nr. 1227/2000 17. panta 4. punktā paredzēto sodu EUR 1 129 015 apmērā.

14 Apstrīdētā lēmuma pielikumā galīgais finanšu asignējums Grieķijas Republikai Grieķijas vīna dārzu pārstrukturēšanai un pārveidei tika noteikts EUR 5 700 190 par 788 ha platību."

IV — Tiesvedība pirmajā instancē un prasījumi apelācijas tiesvedībā

7. Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā tika iesniegts 2006. gada 30. novembrī, Grieķijas Republika cēla prasību par apstrīdēto Lēmumu 2006/669/EK. Savas prasības pamatojumam tā izvirzīja piecus pamatus. Ar pirmo tā apgalvoja, ka Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 1. punktā paredzētajam termiņam ir tikai norādošs raksturs, tāpēc arī pēc termiņa nosūtīti dati esot jāņem vērā. Otrkārt, tā pauda apgalvojumu par lojālas sadarbības principa pārkāpumu, treškārt, labas ticības un labas pārvaldības principu pārkāpumu, ceturtkārt, samērīguma principa pārkāpumu un, piektkārt, lietderīgas iedarbības principa pārkāpumu.

8. Pirmās instances tiesa ar pārsūdzēto 2008. gada 11. decembra spriedumu šo apstrīdēto lēmumu apstiprināja. Līdz ar to tā noraidīja Grieķijas Republikas prasību un piesprieda prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

9. Grieķija par šo spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību un izvirza šādus prasījumus:

— atzīt apelācijas sūdzību par pieņemamu,

— atcelt pārsūdzēto spriedumu,

— apmierināt prasības pieteikumā norādītos prasījumus un

— piespriest Komisijai segt tiesāšanās izdevumus, kas radušies apelācijas tiesvedībā un tiesvedībā Pirmās instances tiesā.

10. Savukārt Komisijas prasījumi ir šādi:

— apelācijas sūdzību noraidīt kā nepieņemamu un nepamatotu un

— piespriest Grieķijas Republikai segt tiesāšanās izdevumus.

11. Apelācijas sūdzība Tiesā tika izskatīta rakstiski. Neviens no lietas dalībniekiem nebija pieprasījis mutvārdu procesu.

V — Juridiskais vērtējums

patiesībā ir pieteikums par prasības atkārtotu izskatīšanu, kas saskaņā ar Tiesas Statūtu 49. pantu nav Tiesas kompetencē [5].

A — *Par apelācijas sūdzības pieņemamību*

12. Komisija uzskata, ka apelācijas sūdzība nav pieņemama, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja atkārto tos pašus argumentus, kas tikuši izvirzīti jau pirmajā instancē.

13. Taču šajā ziņā Komisija nav ņēmusi vērā Tiesas pastāvīgo judikatūru par apelācijas sūdzību pieņemamību.

14. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru apelācijas sūdzība, kurā tiek vienīgi atkārtoti Pirmās instances tiesā izvirzītie prasības pamati un argumenti, tostarp tie, kas pamatoti ar faktiem, kurus Pirmās instances tiesa ir skaidri noraidījusi, neatbilst pamatojuma prasībām, kas ir noteiktas Tiesas Statūtu 51. pantā un Reglamenta 112. panta 1. punkta pirmās daļas c) apakšpunktā [4]. Šāda apelācijas sūdzība

15. Taču no tā ir jānošķir apelācijas sūdzība, kurā skaidri tiek iztirzāts Pirmās instances tiesas spriedums un tā tiesiskais pamatojums, un šajā sakarā tiek izmantoti argumenti, kas jau tikuši izvirzīti pret pašu apstrīdēto lēmumu.

16. Ja apelācijas sūdzības iesniedzējs apstrīd Pirmās instances tiesas veikto Kopienu tiesību interpretāciju vai piemērošanu, apelācijas procesā var no jauna izskatīt pirmajā instancē pārbaudītos tiesību jautājumus [6]. Tieši Tiesas kā apelācijas instances galvenais uzdevums ir līdz galam izskaidrot šos interpretācijas jautājumus.

17. Ar šo apelācijas sūdzību tiek apstrīdēta Pirmās instances tiesas nostāja dažādos tiesību jautājumos, kas tai tikuši izvirzīti pirmajā instancē. Apelācijas sūdzībā ir precīzi norādīti pārsūdzētā sprieduma strīdīgie aspekti, kā arī pamati un argumenti, uz kuriem apelācijas sūdzība balstīta.

4 — Tiesas 2002. gada 16. maija spriedums lietā C-321/99 P *ARAP* u.c./Komisija (*Recueil*, I-4287. lpp., 48. punkts), 2004. gada 22. janvāra spriedums lietā C-353/01 P *Mattila*/Padome un Komisija (*Recueil*, I-1073. lpp., 27. punkts) un 2004. gada 29. aprīļa spriedums lietā C-496/99 P Komisija/*CAS Succhi di Frutta* (*Recueil*, I-3801. lpp., 50. punkts).

5 — 1998. gada 25. marta rīkojums lietā C-174/97 P *FFSA* u.c./Komisija (*Recueil*, I-1303. lpp., 24. punkts).

6 — Tiesas 2000. gada 13. jūlija spriedums lietā C-210/98 P *Salzgitter*/Komisija (*Recueil*, I-5843. lpp., 43. punkts).

18. Līdz ar to apelācijas sūdzība ir pieņemama.

B — *Par apelācijas sūdzības pamatotību*

19. Grieķijas Republikas apelācijas sūdzībai ir trīs pamati. Pirmkārt, Pirmās instances tiesas spriedums esot balstīts uz nepareizu Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 1. un 2. punkta, kā arī 17. panta 1. punkta izpratni. Otrkārt, Pirmās instances tiesa savā spriedumā neesot ievērojuši dažādus vispārējos tiesību principus. Visbeidzot, treškārt, pārsūdzētā sprieduma pamatojums ir pretrunīgs.

1) Par pirmo apelācijas pamatu

20. Grieķijas Republika uzskata, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 1. punktu noteiktajam termiņam katra gada 10. jūlijā pretēji Pirmās instances tiesas uzskatam ir tikai norādošs raksturs. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka tādēļ Komisijai apstrīdētajā lēmumā bija jāņem vērā dati, kas nosūtīti pēc termiņa. Ņemot vērā Komisijas viedokli, Pirmās instances tiesa pamatojas uz to, ka tas ir obligāts termiņš. Tieši to Grieķijas Republika apstrīd ar savu pirmo apelācijas pamatu.

21. Tomēr gan Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 1. punkta formulējums, gan tā sistēmiskā kārtība un teleoloģiskā izpratne par termiņu noteikumu jēgu un mērķi tiesiskā regulējuma kontekstā galu galā apstiprina Pirmās instances tiesas pausto nostāju. Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 1. punktā noteiktais termiņš ir obligāts noilguma termiņš.

a) Formulējums

22. Jāpiekrīt Pirmās instances tiesai, ka Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 1. punkta formulējums liecina par to, ka tajā paredzētais termiņš ir obligāts.

23. Teju visās valodu redakcijās 16. panta 1. punktā ir noteikts, ka "ne vēlāk" kā līdz katra gada 10. jūlijam dalībvalstis nosūta Komisijai šajā noteikumā paredzētos datus.

Tas liecina par šī termiņa obligāto raksturu noilguma termiņa nozīmē, kam nav vajadzīga vārdu "noilguma termiņš" lietošana, lai to uzskatītu par noilguma termiņu[7]. Ja darbība ir jāveic vēlākais noteikta gada 10. jūlijā, tad nākamajā dienā tā jau ir nokavēta un līdz ar to principā neiespējama.

24. Tiktāl, ciktāl trīs valodu redakcijās (proti, grieķu, portugāļu un rumāņu valodās) ir rakstīts, ka dalībvalstis nosūta datus Komisijai "līdz" katra gada 10. jūlijam, šīs valodu redakcijas nepiešķir Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 1. punktam citādāku nozīmi nekā pārējās valodu redakcijās.

b) Sistēmiska interpretācija

25. Grieķijas valdība apgalvo, ka Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 1. punktā noteiktā termiņa norādošais raksturs izriet no šī noteikuma sistēmiskas izpratnes. No Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 2. punktā minētā noteikuma izriet, ka pat ziņas, kas saņemtas pēc 16. panta 1. punktā minētā termiņa, Komisijai ir jāņem vērā galīgā finanšu asignējuma ietvaros.

26. Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 2. punktā ir noteikts, ka, "ja informācija, kas dalībvalstīm jānosūta Komisijai saskaņā ar 1. punktu, ir nepilnīga vai nav ievērots termiņš, Komisija samazina avansa maksājumus, ņemot vērā lauksaimniecības izdevumus un izmantojot pagaidu vienotu likmi".

27. Grieķijas Republika kā savas argumentācijas izejas punktu izvēlas 2. punkta formulējumu, kurā kā sods par nepilnīgu vai savlaicīgi nepaziņotu informāciju ir paredzēts maksājuma pagaidu samazinājums. No tā katrā ziņā izriet, ka sods ir atkal jāatceļ, tiklīdz informācija ir papildināta vai pirmo reizi darīta zināma pēc termiņa. Visbeidzot, par pagaidu sodu var runāt tikai tad, ja tas vēlāk — pēc novēlotas paziņošanas — atbilstoši Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 1. punktam atkal var tikt atcelts.

7 — Pirmās instances tiesa šajā sakarā atsaucas uz Tiesas 1972. gada 30. novembra spriedumu lietā 32/72 *Wasaknäcke Knäckebrotfabrik* (*Recueil*, 1181. lpp., 2. punkts) un uz 1972. gada 13. decembra spriedumu lietā 52/72 *Walzenmühle Magstadt* (*Recueil*, 1267. lpp., 2. punkts).

28. Otrajā argumentācijas posmā Grieķijas Republika izvirza "a fortiori" argumentu. Komisija tiesvedībā Pirmās instances tiesā esot norādījusi, ka Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 2. punkts atbilstoši tā formulējumam paredz tikai noteikumu gadījumam, kad informācija vispār nav sniegta vai tā ir nepilnīga, taču šis noteikums neregulējot izskatāmo gadījumu, kad informācija no pirmā skatiena ir pilnīga, bet kļūdaina.

29. Grieķijas Republika uzskata, ka arī pašreizējā savlaicīgas, bet kļūdainas informācijas paziņošanas gadījumā no 16. panta 2. punkta izriet (labotas) informācijas vēlākas paziņošanas iespēja. Valsti, kas noteiktajā termiņā ir izpildījusi 16. panta 1. punktā paredzēto paziņošanas pienākumu un tajā pieļāvusi tikai kļūdu, nedrīkstētu nostādīt sliktākā situācijā nekā valsti, kas 16. panta 1. punktā paredzēto termiņu vispār nav ievērojusi. Abām šīm valstīm Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 2. punkts sniedz iespēju vēlāk paziņot informāciju, kas tad Komisijai ir jāņem vērā galīgā finanšu asignējuma ietvaros.

30. Šim Grieķijas Republikas galvenajam argumentam, kas izvirzīts pirmajā apelācijas pamatā, galu galā nevar piekrist.

31. Pēc pirmā radītā iespaida Grieķijas Republikas argumenti šķiet pavisam pārliecinoši. Ja tiesiskajā regulējumā termiņa neievērošanas gadījumā ir paredzēts "pagaidu" sods, visai tuvs ir secinājums, ka tādējādi tiek netieši paredzēta iespēja neizpildīto darbību veikt vēlāk. Ja darbību nebūtu iespējams veikt vēlāk un pieņemamajā lēmumā tomēr ņemt to vērā, nevietā būtu runāt par vienkāršu pagaidu sodu.

32. Tomēr Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 2. punkta precīzāks vērtējums liecina, ka no tajā minētā "pagaidu samazinājuma" nekādā ziņā nevar secināt, ka Komisijai apstrīdētā lēmuma ietvaros būtu bijusi jāņem vērā Grieķijas Republikas vēlāk iesniegtā informācija.

33. Gadījumā, ja informācija, kas jānosūta saskaņā ar 1. punktu, ir nepilnīga vai nav ievērots termiņš, Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 2. punktā ir noteikts, ka "samazina *avansa maksājumus*, ņemot vērā lauksaimniecības izdevumus un izmantojot pagaidu vienotu likmi".

34. Līdz ar to Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 2. punktā ir izmantota pieeja, kas kopējās lauksaimniecības politikas ietvaros ir

paredzēta attiecībā uz finanšu līdzekļu maksājumiem dalībvalstīm. Saskaņā ar Regulas Nr. 1258/1999 5. panta 1. punktu Komisija dara pieejamus finanšu līdzekļus dalībvalstīm, kas ir vajadzīgi, lai segtu izdevumus, piešķirot avansus, kuru pamatā ir atskaites periodā veiktie izdevumi.

35. Saskaņā ar Regulas Nr. 1258/1999 7. panta 2. punktu Komisija pieņem lēmumu par mēneša avansa maksājumiem, kuru pamatā ir akreditēto maksātāju veiktie izdevumi, turklāt avansu dalībvalstīm katrā gadījumā maksā, vēlākais, otrā mēneša trešajā darba dienā pēc mēneša, kad veikti izdevumi.

36. Ja dalībvalsts Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 1. punktā paredzētajā termiņā nepaziņo vispār vai paziņo nepilnīgu šajā noteikumā prasīto informāciju, tad saskaņā ar šīs regulas 16. panta 2. punktu sekas ir tādas, ka tai tiek pagaidām samazināti saskaņā ar Regulas Nr. 1258/1999 7. pantu piešķirtie avansa maksājumi, kuru pamatā ir attiecīgās dalībvalsts iesniegtie akreditētie ikmēneša izdevumi. Te ir rodams nepārtraukts piespiedu līdzeklis, lai dalībvalstis ievērotu Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 1. punktā paredzēto paziņošanas pienākumu. Ja dalībvalsts ievēro paziņošanas pienākumu, pagaidu samazinājums vēlāk kļūst lieks.

37. Tikai šis sods, proti, to avansa maksājumu samazinājums, kas ik mēnesi tiek piešķirts, pamatojoties uz akreditēto maksātāju veiktajiem izdevumiem, saskaņā ar Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 2. punktu ir pagaidu sods, kas nozīmē, ka vēlākas paziņošanas gadījumā tas kļūst lieks.

38. Taču ar attiecīgo prasību apstrīdētajā lēmumā Komisija vispār nebija noteikusi to avansa maksājumu samazinājumu, kas ir piešķirami, pamatojoties uz Grieķijas Republikas lauksaimniecības izdevumiem, tajā vispār nav runas par samazinājumu saskaņā ar Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 2. punktu.

39. Apstrīdētā lēmuma regulējuma priekšmets ir pavisam cits.

40. Komisija ar apstrīdēto lēmumu ir noteikusi *galīgo* finanšu asignējumu dalībvalstīm par platību hektāros 2006. finanšu gadā atbilstoši Regulas Nr. 1493/1999 14. panta 2. punktam. Šis galīgais asignējums vispār nav "pagaidu samazinājuma" priekšmets saskaņā ar Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 2. punktu, tāpēc no tajā paredzētā samazinājuma pagaidu rakstura nevar izdarīt secinājumus par jautājumu, vai galīgā finanšu asignējuma ietvaros ir jāņem vērā informācija, kas ir saņemta pēc 16. panta 1. punktā paredzētā termiņa. Līdz

ar to Grieķijas Republika savā argumentācijā ir izvēlējusies nepareizu atsauces punktu.

41. Saskaņā ar Regulas Nr. 1493/1999 14. panta 2. punktu *galīgā* finanšu asignējuma pagaidu samazinājumu nemaz neparedz Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 2. punkts. Tas drīzāk reglamentē vienotas likmes summas samazinājumu pavisam citā vietā: attiecībā uz *avansa maksājumiem*, kuru pamatā ir Grieķijas Republikas lauksaimniecības izdevumi. Taču tas nekādā ziņā neļauj izdarīt apgrieztu secinājumu par to, vai pēc termiņa iesniegta informācija vēl ir jāņem vērā galīgā finanšu asignējuma ietvaros.

42. Atkāpjoties no šīs Grieķijas valdības nepareizās izpratnes, Regulas Nr. 1227/2000 IV nodaļā ietverto noteikumu konteksts pat apstiprina jau no paša 16. panta 1. punkta formulējuma izrietošo interpretāciju, ka tajā noteiktais termiņš ir obligāts.

43. Vispirms ir jāatgādina, kādā kontekstā atrodas Regulas Nr. 1227/2000 16. pants. Tas ir Regulas Nr. 1493/1999 un it īpaši tās 14. panta īstenošanas noteikums. Kopienas budžeta plānošanas ietvaros attiecībā uz vīna dārzu pārstrukturēšanu un pārveidi tas reglamentē līdzekļu piešķiršanu dalībvalstīm.

44. Saskaņā ar Regulas Nr. 1493/1999 14. panta 1. punktu Komisija pirms finanšu gada sākuma veic sākotnējo iedalījumu dalībvalstīm uz gadu, pamatojoties uz objektīviem kritērijiem, ņemot vērā īpašās situācijas un vajadzības, kā arī pūles, kas vajadzīgas, ņemot vērā sistēmas mērķi. Attiecībā uz strīdīgo finanšu gadu tas tika izdarīts ar Komisijas 2005. gada 10. oktobra Lēmumu 2005/716/EK.

45. Savukārt 14. panta 2. punktā kā otrais solis ir paredzēts, ka sākotnējo asignējumu pielāgo, ņemot vērā reālos izdevumus un pamatojoties uz atkārtoti izskatītām izdevumu prognozēm, ko iesniegušas dalībvalstis, ņemot vērā sistēmas mērķi un pieejamos naudas līdzekļus. Attiecībā uz strīdīgo 2006. finanšu gadu tas tika izdarīts ar apstrīdēto lēmumu.

46. Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 1. punktā atsevišķi noteiktais paziņošanas pienākums ir domāts, lai sagatavotu šo galīgo finanšu asignējumu saskaņā ar Regulas Nr. 1493/1999 14. panta 2. punktu.

47. Pamatojoties uz 16. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā prasītajiem sarakstiem par faktiskajiem izdevumiem, kā arī par kārtējā finanšu gada apstiprinātajiem izdevumiem un pamatojoties uz 16. panta 1. punkta

c) apakšpunktā paredzēto pieprasījumu par to kārtējā finanšu gada izdevumu turpmāku finansēšanu, kas pārsniedz līdzekļus, kuri sākotnēji piešķirti saskaņā ar Regulas Nr. 1493/1999 14. panta 1. punktu, Komisija iegūst pamatu tās veicamajam galīgajam finanšu asignējumam.

48. Turklāt tas attiecībā uz atsevišķām dalībvalstīm nekādā ziņā nevar notikt sākotnējā veidā, ko turpmāk apliecinās arī teleoloģiskas interpretācijas apsvērumi.

49. No Regulas Nr. 1227/2000 17. panta 3. punkta izriet, ka tāds finanšu asignējums dalībvalstij, kas pārsniedz saskaņā ar 14. panta 1. punktu sākotnēji piešķirto summu, ir iespējams tikai tad, ja pēc visu summu, kas dalībvalstīm piešķirtas saskaņā ar finanšu gadā faktiski veiktajiem izdevumiem, atvilkšanas no visām atbilstoši Regulas Nr. 1493/1999 14. panta 1. punktam piešķirtajām summām, vēl ir brīvi līdzekļi. Galīgais finanšu asignējums līdz ar to ir atkarīgs no konkrētā asignējuma apjoma citām dalībvalstīm, tāpēc atsevišķi vēlāki grozījumi nav iespējami.

50. Pretēji Grieķijas Republikas uzskatam arī šīs regulas 17. panta 1. punkts nevar tikt piesaukts pret 16. panta 1. punktā minētā termiņa obligāto raksturu.

51. Proti, Regulas Nr. 1227/2000 17. panta 1. punkts skaidri izmanto 16. panta 1. punktā paredzētajā termiņā veiktos izdevumus kā pamatu Komisijas galīgajam finanšu asignējumam. Savukārt panta formulējums nesniedz nekādu pamatojumu Grieķijas Republikas apgalvojumam, ka saskaņā ar 17. panta 1. punktu par pamatu esot jāizmanto faktiskie izdevumi un līdz ar to jāņem vērā pēc termiņa iesniegtie labojumi.

52. Tāpēc kā starpsecinājums ir jānorāda, ka Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 1. punkta sistēmiska interpretācija apstiprina burtisku interpretāciju, saskaņā ar kuru tajā minētais termiņš ir obligāts.

c) Teleoloģiska interpretācija

53. Šos apsvērumus apstiprina arī Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 1. punkta teleoloģiska interpretācija. Tāpēc tikai tajā minētā termiņa obligātais raksturs var efektīvi nodrošināt 16. un 17. pantā izvirzīto jēgu un mērķi.

54. Saskaņā ar Regulas Nr. 1493/1999 14. panta 1. punktu sākotnēji piešķirtā finansējuma pielāgošanai galīgā finanšu asignējuma veidā atbilstoši šīs regulas 14. panta 2. punktam var būt jēga tikai tad, ja šādas līdzekļu pielāgošanas sekas var iestāties vēl kārtējā, gandrīz noslēgtajā finanšu gadā.

55. Šī noteikuma lietderīgā iedarbība prasa, ka lēmums par galīgo finanšu asignējumu dalībvalstīm finanšu gadā jāizdod līdz tā beigām, proti, līdz 15. oktobrim, lai dalībvalstis pēdējos maksājumus saistībā ar izdevumiem, kas paziņoti atbilstoši Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 1. punktam, veiktu līdz kārtējā finanšu gada beigām un saņemtu to atmaksu no Komisijas līdz finanšu gada beigām atbilstoši šim finanšu gadam pieejamajām budžeta pozīcijām. Regulas Nr. 1258/1999 7. panta 2. punktā ir noteikts, ka tikai tādus oktobra izdevumus pieskaita oktobrim, kas ir veikti no 1. līdz 15. oktobrim, bet vēlākus izdevumus pieskaita novembrim.

56. Taču galīgā finanšu asignējuma atbilstoši Regulas Nr. 1493/1999 14. panta 2. punktam sagatavošanai ir vajadzīga visu dalībvalstu informācija atbilstoši Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 1. punktam un tās apstrāde visaptverošā procedūrā par galīgo finanšu asignējumu.

57. Šajā sakarā tikai obligāts un tādējādi efektīvs Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 1. punktā paredzētais termiņa noteikums nodrošina, ka vispirms atbilstoši Regulas Nr. 1493/1999 14. panta 1. punktam sākotnējo finanšu asignējumu, kuru pamatā ir faktiskie izdevumi, Komisija var savlaicīgi pielāgot. Ja dalībvalstis varētu brīvi pēc 10. jūlija papildināt vai labot datus, kas kopumā vai tikai daļēji ietekmē galīgo finanšu asignējumu, Komisija nevarētu nodrošināt savlaicīgu galīgo finanšu asignējumu līdz finanšu gada beigām.

58. Līdz ar to arī teleoloģiska interpretācija liek Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 1. punktā paredzēto termiņu kvalificēt kā obligātu, tāpēc vēlāk nosūtīta informācija galīgā finanšu asignējuma ietvaros atbilstoši Regulas Nr. 1493/1999 14. panta 2. punktam principā nav jāņem vērā.

2) Par otro apelācijas pamatu

59. Ar otro apelācijas pamatu Grieķijas Republika apgalvo, ka Pirmās instances tiesa

neesot ievērojusi vairākus Kopienu tiesību principus. Proti, Komisija pretēji Pirmās instances tiesas uzskatam neesot izpildījusi lojālas sadarbības pienākumu, pārkāpusi labas ticības, labas pārvaldības, kā arī vienlīdzīgas attieksmes principus, jo tā nav ņēmusi vērā Grieķijas Republikas vēlāk paziņotos, labotos datus.

60. Pirmās instances tiesa ir pamatoti noraidījusi Komisijai pārmesto iepriekš minēto tiesību principu pārkāpumu. Tādējādi Pirmās instances tiesa nav šos principus pati pārkāpusi. Tāpēc Grieķijas Republika savu apelācijas sūdzību nevar sekmīgi pamatot ar otro apelācijas pamatu.

61. Attiecībā uz lojālas sadarbības pienākumu ir jānorāda, ka šis princips saskaņa ar EKL 10. pantu ir piemērojams dalībvalstu un iestāžu attiecībām. Tas noteic dalībvalstīm pienākumu veikt visus atbilstošos pasākumus, lai nodrošinātu Kopienu tiesību piemērojamību un efektivitāti, un Kopienu iestādēm noteic atbilstošu pienākumu lojāli sadarboties ar dalībvalstīm [8].

62. Grieķijas valdība šo principu pārkāpumu saskata tajā, ka, pēc tās uzskatiem, termiņā nosūtītajā informācijā pieļautā kļūda esot bijusi acīmredzama un Komisijai nekavējoties par to esot bijis jāziņo, lai būtu iespējams veikt vajadzīgos labojumus. Paziņoto hektāru platību ievērojamajai atšķirībai no Komisijas 2005. gada 10. oktobra Lēmuma 2005/716/EK par sākotnējo līdzekļu asignējumu [9] pamatā esošajām hektāru platībām vajadzēja izraisīt Komisijas informācijas pieprasījumu.

63. Tas tomēr nepārliecina. Termiņā iesniegtā informācija neietvēra tādu acīmredzamu kļūdu, ko Komisijai vajadzēja nekavējoties pamanīt. Datu atšķiršanās no datiem, kas ir sākotnējā finanšu asignējuma atbilstoši Regulas Nr. 1493/1999 14. panta 1. punktam pamatā, katrā ziņa pati par sevi neliecina par paziņošanas kļūdu. Visbeidzot, kļūdas acīmredzamības vērtējums ir faktu jautājums, ko nevar apstrīdēt apelācijas sūdzībā. Šajā sakarā Grieķijas Republika nav paudusi apgalvojumu par pierādījumu sagrozīšanu.

64. *Sākotnējais* finanšu asignējums jau pēc rakstura ir tāds, ka tajā noteiktie izdevumi,

8 — Skat. 1990. gada 13. jūlija rīkojumu lietā C-2/88 IMM *Zwartveld* u.c. (*Recueil*, I-3365. lpp., 17. punkts) un Tiesas 2002. gada 26. novembra spriedumu lietā C-275/00 *First* un *Franex* (*Recueil*, I-10943. lpp., 49. punkts), kā arī 2003. gada 16. oktobra spriedumu lietā C-339/00 Īrija/Komisija (*Recueil*, I-11757. lpp., 71. punkts).

9 — Lēmums, ar ko 2005./2006. ražas gadam nosaka sākotnējo līdzekļu asignējumu sadalījumu dalībvalstīm par noteikta lieluma platību hektāros, ņemot vērā vīna dārzu pārstrukturēšanu un pārveidi saskaņā ar Regulu Nr. 1493/1999 (OV L 271, 45. lpp.).

iespējams, nemaz nav vajadzīgi. Tāpēc vien atšķirības principā nerada pamatu šaubām par paziņojuma pareizību. Attiecībā uz pašreizējo lietu šī vispārējā doma turklāt tiek apstiprināta ar Regulas Nr. 1227/2000 17. panta 4. punktu, kas paredz sankciju gadījumā, ja tiek paziņota mazāka kopējā platība nekā sākotnējā finanšu asignējuma pamatā esošā platība. Šī noteikuma pamatā pavisam skaidri ir paredzēta iespēja, ka dalībvalsts paziņotie dati var ievērojami atšķirties no sākotnēji pieņemtajiem datiem.

65. Līdz ar to Komisijai nebija nekāda iemesla tūlīt pēc termiņā saņemtās informācijas domāt par saņemtajos datos pieļauto kļūdu un norādīt par to apelācijas sūdzības iesniedzējai.

66. Grieķijas valdība pauž apgalvojumu par minēto principu pārkāpumu arī tāpēc, ka Komisija vairāk nekā divus mēnešus pēc termiņa nosūtītos labotos datus nav ņēmusi vērā, lai gan tā, pēc Grieķijas valdības domām, trīs atlikušajās nedēļās pirms galīgā termiņa apstrīdētā lēmuma pieņemšanai vēl esot varējusi ņemt tos vērā.

67. Šajā sakarā Tiesai katrā ziņā ir saistoši Pirmās instances tiesas faktu konstatējumi pārsūdzētajā spriedumā. Arī šajā ziņā Grieķijas Republika nav paudusi apgalvojumu par pierādījumu sagrozīšanu.

68. Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 32. un 59. punktā skaidri konstatē, ka pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas Komisijai patiešām vairs nebija iespējams ņemt vērā labotos datus. Ja savukārt lēmuma datumu, kā norādīts iepriekš, nevar brīvi pārcelt atpakaļ un ja līdz paziņotajam, jau tā vēlu paredzētajam lēmuma datumam atlikušā laika nepietiek, lai ņemtu vērā vēlāk paziņotos datus, tad to neņemšana vērā nekādā gadījumā nav lojālas sadarbības pienākuma pārkāpums.

69. Tas turklāt nozīmē, ka sarežģīta procedūra, kurā likumdevējs, noteikdams paziņošanas termiņu 10. jūlijā, Komisijai piešķīris aptuveni trīs mēnešus, nevar tikt izpildīta dažās dienās. Tā tas ir vēl jo vairāk tāpēc, ka lēmumu par galīgu finanšu asignējumu, ņemot vērā savstarpējo atkarību atbilstoši Regulas Nr. 1227/2000 17. panta 3. punktam, var pieņemt vienoti attiecībā uz visām dalībvalstīm.

70. Visbeidzot, Pirmās instances tiesa pārsūdzētajā spriedumā nav arī pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principa tvērumu.

71. Vispārējais vienlīdzīgas attieksmes princips kā vispārējais Kopienu tiesību princips noteic, ka līdzīgas situācijas nevar aplūkot atšķirīgi un dažādas situācijas savukārt nevar aplūkot vienādi, ja vien šāda attieksme nav objektīvi pamatota [10].

72. Līdz ar to vienlīdzīgas attieksmes princips neprasa, lai vairāk nekā divus mēnešus pēc termiņa iesniegta informācija tiktu ņemta vērā tāpat kā informācija, kas iesniegta dažas dienas pēc termiņa. Aptuveni trīs mēnešu ilgajā lēmuma pieņemšanas periodā, kas ir dots Komisijai, dažas dienas nokavēts paziņojums, no vienas puses, un vairāk nekā divus mēnešus nokavēts paziņojums, no otras puses, nav vērtējami kā līdzīgas situācijas.

3) Par trešo apelācijas pamatu

73. Grieķijas Republika ar trešo apelācijas pamatu apgalvo, ka pārsūdzētais spriedums esot pretrunīgs un tāpēc tas nav spēkā. Runājot par apsvērumiem pārsūdzētā sprieduma 25., 26. un 43. punktā, kuros tā Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 1. punktā paredzēto termiņu ir atzinusi par obligātu, Pirmās instances tiesa nonākot pati sev pretrunā pārsūdzētā sprieduma 59. punktā, konstatēdama, ka nedaudz nokavētu paziņojumu ņemšana vērā neesot pilnīgi izslēgta.

74. Jautājums par to, vai Pirmās instances tiesas sprieduma pamatojums ir pretrunīgs vai nepietiekams, ir tāds tiesību jautājums, kas kā tāds var tikt izvirzīts saistībā ar apelāciju [11].

75. Taču arī trešais apelācijas pamats nav pārliecinošs, jo pretēji apelācijas sūdzības iesniedzējas viedoklim pārsūdzētā sprieduma juridiskais pamatojums nav pretrunīgs. Tiktāl, ciktāl Pirmās instances tiesa, neskatoties uz pieņēmumu par strīdīgā termiņa obligāto raksturu, atzīst, ka izņēmuma gadījumos nokavētu paziņojumu ņemšana vērā nav "pilnīgi izslēgta", tā vienlaicīgi norāda, ka šāds izņēmums ir iedomājams tikai īsos termiņa pārkāpumos, taču ne tādos termiņa kavējumos kā pašreizējā lietā.

76. Pirmās instances tiesa pārsūdzētajā spriedumā plaši izklāsta, kādēļ tieši teleoloģiski apsvērumi liecina par Regulas Nr. 1227/2000 16. panta 1. punktā paredzētā termiņa obligāto raksturu. Proti, līdz finanšu gada beigām 15. oktobrī obligāti pieņemamā

10 — Skat. tostarp Tiesas 2006. gada 11. jūlija spriedumu lietā C-313/04 *Franz Egenberger* (Krājums, I-6331. lpp., 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

11 — Šajā ziņā skat. Tiesas 2007. gada 25. janvāra spriedumu apvienotajās lietās C-403/04 P un C-405/04 P *Sumitomo Metal Industries* un *Nippon Steel*/Komisija (Krājums, I-729. lpp., 77. punkts un tajā minētā judikatūra).

lēmuma par galīgo finanšu asignējumu Komisijas rīcībā ir jābūt pietiekamam laikam.

VI — Tiesāšanās izdevumi

77. Ja Pirmās instances tiesa šajā ziņā min nedaudz nokavēta paziņojuma ņemšanu vērā, ja tas nav pretrunā savlaicīgai lēmuma pieņemšanai, tad tā attiecīgi pamato savu argumentāciju. Tajā nav saskatāms loģikas trūkums.

79. Reglamenta 122. panta pirmajā daļā ir paredzēts, ka, ja apelācijas sūdzība tiek noraidīta, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punkta pirmajam teikumam saistībā ar 118. pantu lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

4) Kopsavilkums

78. Tā kā neviens no Grieķijas Republikas izvirzītajiem apelācijas pamatiem nav apmierināms, apelācijas sūdzība ir jānoraida kopumā.

80. Tā kā Komisija ir to prasījusi un apelācijas sūdzības iesniedzējai spriedums nav labvēlīgs, tiesāšanās izdevumus ir jāpiespriež atlīdzināt apelācijas sūdzības iesniedzējai.

VII — Secinājumi

81. Līdz ar to iesaku Tiesai nospriest šādi:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) Grieķijas Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.